

אור הנר

עורך נריה אטון

כ"ד אדר תשפ"ג

כניסת שבת: 17:32
 יציאת שבת: 18:24
 רבינו תם: 19:07

הזמנים לפי אופק באר שבע

שבת מברכין
יום המישי
ראש חודש ניסן

פרשת ויקהל פקודי - שבת החודש

דבר העורך

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון לה'... לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת"

היו יכולות להגיע למדרגת רוח הקודש אלא, שבגלל הכעס והקפיאד הן מקלקלות את הכל".

למדים אנו עד כמה זהירות גדולה עלינו להיזהר ביום שבת קודש לבלתי נכעס או נפר חלילה את השלום בבית. לפנינו מעשה הממחיש לנו עד כמה חשיבות החשיבו התלמידי חכמים לדורותיהם את השלום בית בערב שבת. היה זה בזמן כהונת רבי יואל סירקיש בעל ה"בית חדש" זצ"ל בעיר בעלז ומסופר עליו שמרבנותו בעיר בעלז סבל רבות. באחת מלילי שישי בעת שבתו של רבנו הבית חדש על כסא רבנותו בעיר בעלזא, כבה הנר שלאורו למד במשך הלילה, ומאחר ולא היה ברשותו נר אחר, המשיך ללמוד בעל פה עד אור הבוקר.

לילה אחד, כרעה אשת אחת מאנשי העיר ללדת, ומאחר ובביתו לא היה נר להאיר את הבית, אומנם ידע שבבית הרב דולק נר כל הלילה לצורך לימודו, שם פעמינו לעבר בית הרב לבקש נר להאיר בביתו. בעת שהתקרב לבית הרב ראה שבבית הרב שורר חושך, מתוך כך הסיק שהרב פשוט ישן כאחד העם.

למחרת הזעיק את פרנסי העיר וסיפר לפנייהם מעשה זה, שרב העיר אינו יושב ולומד בלילות. פרנסי העיר החליטו לפטר את הרב מבלי לשאול אותו לפשר הדבר.

פרנסי העיר מסרו לידי שמש בית הכנסת את כתב הפיטורין למוסרו לידי הרב. עוד בו ביום, לפני הדלקת נרות שבת. השמש שלא רצה לצער את הרב לפני שבת, עיכב את המכתב בידו עד מוצאי שבת. במוצאי שבת פנה לרב בבקשת סליחה על שצריך למלא את שליחותם בענין מביש זה.

לאחר שה"בית חדש" קרא את מכתב הפיטורין ושמע שרצו להטריד את מנוחתו עוד בערב שבת, הקפיד על בעלי הבתים וראש הקהל של העיר. ולעומתם בירך את השמש, שחש עליו ומנע ממנו את עגמת הנפש בשבת, שיזכה לבן שיאיר את העולם ואכן הקפדתו נתקיימה בבעלי הבתים, והברכה נתקיימה בשמש, שזכה שמצאצאיו יצא רבי אהרן משיח, שכהן ברבנות בעיר בעלזא לפני הצדיק רבי שלום רוקח זצ"ל. (דרשו מידות והנהגות טובות)

נשתדל כולנו לקבל את השבת, בשמחה ובשלום בית, ללא כעס והקפדה אף פעם, שבת שלום ומבורך.

בפרשתנו מצווים אנו על שמירת השבת ומדגישה התורה פס' מיוחד "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת" כתב ה"חתם סופר" (ליקוטים ויקהל) שעל ידי השבת מתברכים ששת ימי המעשה (זוה"ק יתרו פת). אלא שצריך כלי להחזיק הברכה, ולא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה אלא השלום (משנה סוף עוקצין), ולכן כל מגמתו של שטן להחריק ריב בשבת - ביום שהברכה מצויה, כדי שלא תמצא כלי מוכן לקבל ברכה, ועל ידי זה מקולקלים כל ימי המעשה. והסביר החתם סופר פירוש זה בתוך הפסוק: "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם", פירוש שמלאכת ששת ימי המעשה נעשה לכם בזכות קדושת יום השביעי, ולכן לא תבערו אש המחלוקת ביום השבת, כדי שתמצא הברכה מקום לחול.

מובא בזוהר הקדוש (עין תיקון מ"ח) לפרש מה שנאמר 'לא תבערו אש' - 'לא תבערו אש הכעס בכל מושבותיכם ביום השבת', וכן כתב 'בעל הטורים' לא תבערו אש - אמר הקב"ה, אור שלי (של גיהנם) שובת בשבילכם, גם אור שלכם (המחלוקת) יהא שובת.

וכך כתב ה'בן איש חי' (פרי וירא שנה שניה א) בשם החיד"א (מורה באצבע ק"מ), בעלות המנחה ב'ערב שבת' הוא עת מסוכן למחלוקת בין איש לאשתו, ובין המשרתים, והרבה טורח היצר הרע בזה לחרחר ריב, והאיש הירא יכוף יצרו, ולא יעורר שום מחלוקת והקפדה, ואדרבה ירבה שלום. ומבאר הבן איש חי על דבריו (וירא שנה שניה),

כל אדם שרב עם אשתו או בניו או משרתיו וודאי נראה לו שהדין עמו והוא צודק, וחייב להעמיד את בני ביתו עליו לדעת שאם יצא איזה מכשול מתחת ידם, אין זה נעשה מאתם, ואין זה מעשה ידיהם, אלא הוא מעשה שטן כדי לחרחר ריב ומדון בעת ההיא... על כן, כל איש מבין כשיראה איזה מכשול וחסרון בענינים של הבית לא ישים אשמה על אשתו ומשרתיו לריב אתם, אלא יתן אל לבו התנצלות הזאת שכתבנו כי אמת הוא, ואז ישתוק ולא יריב אתם ולא יכעס, וטוב לו בעולם הזה ובעולם הבא.

פעם אחת נסע הרה"ק ה'בית אהרן' מקארלין זי"ע עם בנו הרה"ק ר' אשר מסטאלין זי"ע ביום שישי לפנות בוקר, בהגיעם סמוך לעיר ראו מרחוק את העשן היוצא מהיסק התנורים שעקרות הבית כבר הסיקו לצורך הכנת מאכלי שבת קודש, נענה ה"בית אהרן" ואמר לבנו: "ראה נא את המלאכים היוצאים מהעשן היוצא מהארובות הקבועות בגגות הבתים, ודע, שהנשים מרוב יגיעה בעבודתן להכנת צורכי שבת קודש

פניני הבן איש חי

קנים יוצאים מצידה השמאלי כרמו לשלושת הימים שלאחר השבת. ואכן על ידי השבת מתברכים כל ששת הימים בריבוי שפע וברכה. מיד עם כניסת השבת מקדש כל יהודי על היין שהוא "תירוש" ועל השולחן מונחים הלחם המשנה שהוא "דגן" ומול השולחן מאירים נרות השבת המודלקים על ידי שמן זית "יצהר" שלושה דברים אלה דגן תירוש ויצהר - הם הבסיס של השפע הכללי, כפי שמשמע כמה פעמים בתורה. וכך מתקדשת השבת בצירוף שלושתם, להורות לנו כי ברכת השפע למשך כל ימות השבוע, נובעת מקדושת השבת וברכתה. חז"ל דרשו על הפסוק (משלי י' כב) "ברכת השם היא תעשיר" זו השבת.

אור החיים על הפרשה

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל"
 תמה ה"אור החיים" הקדוש: מה הטעם שהדגישה כאן התורה שמשה רבנו הקהיל את כל עם ישראל, הלא דבר רגיל הוא בכל עת שמשה רבנו מצווה את בני ישראל מה עליהם לעשות, הוא מקהיל את כל עם ישראל. ותירץ ה"אור החיים" שכאן הוצרך משה רבנו להקהיל את כל עם ישראל מפני שקרן אור פניו והם פחדו לגשת אליו (כמבואר בסוף פרשת כי תשא), ומכיוון שהיו קבוצות בעם ישראל שחששו לגשת למשה רבנו, הקהיל

"וישם את המנרה באהל מועד נכח השלחן על ירך המשכן נגבה"
 תבנית המנורה רומזת על שבת קודש המשפיעה ברכה ואורה לכל ששת ימי המעשה, כאשר הקנה האמצעי מקביל ליום השביעי, וששת הקנים היוצאים מצידה מקבילים לששת ימי החול. השפעת השבת נמשכת כידוע בשלושת הימים הראשונים של השבוע, כשתוספת הנשמה היתירה עדין משאירה רושם למשך שלושת הימים שלאחר השבת. מאידך בחציו השני של השבוע כבר מתחילה ההכנה לשבת הבאה - ועניין זה נרמז גם כן בתבנית גופה של המנורה, ששלושה קנים יוצאים מצידה הימני הם שלושת ימי ההכנה לשבת - ושלושה

פרפראות לתורה

ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש ולומד תורה ביישוב הדעת.

"אלה פקודי המשכן"

אלה פקודי המשכן- לשון צווי. רצה לומר, צווה את בני ישראל שבכל מקום שהם גרים, יעשו לי משכן, כלומר שיעשו בתי- כנסיות ובתי מדרשות, כדי שאני אשרה את שכינתי ביניהם. ולא - יזיקו להם חיות טורפות, חיות טורפות יש גם בישראל.

הגמרא אומרת: בכל מקום שכתוב "עם" זהו ערב רב שהשחיתו את ישראל ועשו העגל ואמרו "אלה אלוהיך ישראל" על עוון זה נפלו על המקום שלושת אלפי איש,

ובעבור עוון זה עד היום אנחנו משלמים. ידוע שהמשכן הוא התרופה למכה (שהיא חטא העגל), וחז"ל אמרו "בפרט בשנה מעוברת יזהר האדם בשלוש פרשיות אלו שישמור את עצמו עד כמה שאפשר והם פרשת "כי תשא" פרשת "ויקהל" ופרשת "פקודי" ובגלל החיות הטורפות האלה כביכול ישראל נמצאים בצער. כשכתוב "אלה" פקודי - אמרו "אלה" אלוהיך ישראל, כאן כתוב "אלה" פקודי המשכן, רצה לומר ב"אלה" חטאו, וב"אלה"

שנו רבותינו: שלושה מעידים זה על זה: ישראל והקדוש ברוך הוא מעידים על השבת, שהוא יום מנוחה, ישראל והשבת מעידים על הקדוש ברוך הוא, שהוא יחיד בעולמו, והקדוש ברוך הוא והשבת מעידים על ישראל, שהם גוי אחד בארץ. אמר רב יהודה, אמר רב: כל המענג את השבת נותנים לו משאלות לבו, שנאמר "והתענג על ה', ויתן לך משאלות לבך" (תהילים ל"ז, ד) "עונג" זה איני יודע מהו: כשהוא אומר: "וקראת לשבת עונג". הווי אומר: זה עונג שבת.

במה מענגו? רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב אמר: בתבשיל של תרדין ודגים גדולים וראשי שומין = (במאכלים טובים וחשובים) רב חייא בר אשי, אמר רב, אפילו דבר מועט, לכבוד שבת עשאו - הרי זה "עונג".

"לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת. ויאמר משה"

מפרש רבינו יעקב בעל הטורים: "השבת ויאמר" ראשי תיבות וסופי תיבות תורה, לרמז שעיקר לימוד התורה הוא ביום

יג
יגית
בת רחל
 ת.נ.צ.ב.ה

יג
ארלט חנה
בת פריחה
 ת.נ.צ.ב.ה

יג
דוד (עמרם)
בר עיישה
 ת.נ.צ.ב.ה

יג
לאה בת סוליקה
רבינו ז"ל (ה"ד)
 ת.נ.צ.ב.ה

יג
רבי אלעזר אבוחצירא
 בן שמחה
רבי עובדיה יוסף
 בן ג'ורג'יה
רבי יודם מיכאל אברג'ל
 בן דינה
 ת.נ.צ.ב.ה

הלכות ברכת האילנות

דיני הברכה

א היוצא בימי ניסן ורואה אילנות שמוציאים פרחים, מברך: "ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שלא חיסר בעולמו כלום וברא בו בריות טובות ואילנות טובות ליהנות בהם בני אדם". ותיקנו ברכה זו לפי שהוא ענין שבא מזמן לזמן באופן מחודש, שאדם רואה עצים יבשים שהפריחם הקב"ה. ואין מברכים שהחיינו על ברכת האילנות. ואין מברכים אלא פעם אחת בשנה, ולא יותר.

ב גם הנשים תברכנה ברכת האילנות, שאין ברכה זו נחשבת כמצוה שהזמן גרמא, שחכמים לא קבעו זמן לברכה אלא מפני המציאות שהאילנות פורחים בניסן.

ג טוב לברך ברכת האילנות על אילנות הנטועים בגנות ופרדסים שמחוץ לעיר, ומכל מקום אין זה מעכב, ולכן אם קשה לו לצאת אל מחוץ לעיר מסיבת טירדא או חולשה, ומכל שכן מפני חשש ביטול תורה, יוכל לברך ברכת האילנות גם על אילנות שבתוך העיר.

ד מה טוב שיצטרפו עשרה ויעשו כולם אגודה אחת לשם שמים לצאת לברך ברכת האילנות, בכוונה הראויה, וברוב עם. ואחר הברכה יאמרו "מזמור בשוב ה' את שיבת ציון", ו"מזמור הללויה הללו את ה' מן השמים" וכו', ויסיימו באמירת קדיש יהא שלמא. וטוב שאחד יברך הברכה בקול רם והשאר יאמרו אחריו בלחש.

ה אין לברך ברכת האילנות אלא על אילנות של מאכל כשיש בהם פרחים, אבל על אילני סרק שאין

מוציאין פירות אין לברך.

ו מצד הדין די בשני אילנות אפילו ממין אחד. והמברך על מיני אילנות הרבה הרי זה משובח.

ז מותר לברך על עצי ערלה בתוך שלש שנים לנטיעתם, אף על פי שהם ערלה ואסורים בהנאה, הואיל ולא נעשו באיסור. אבל על עצי אשרה (שנטעו אותם לשם ע"ז) אין לברך.

ח הזרזים מקדימים לברך בהקדם כל מה שאפשר, בראש חודש ניסן, ואין להשהות קיום המצוה כדי לאומרה בעשרה. ומכל מקום אם לא בירך ברכת האילנות כשראה אותם עם פרחיהם בתחלת חודש ניסן, אף על פי כן בדיעבד יוכל לברך ברכת האילנות אחר כך במשך כל החודש, כשיראה פעם נוספת אילנות עם פרחיהם.

ט מותר לברך ברכת האילנות בשבת ויום טוב, ואין לחוש ולגזור פן ישכח ויתלוש מפרחי האילנות בשבת. אלא שלכתחילה מהיות טוב יש לברך ברכת האילנות בימות החול, כשאין חשש שיפסיד הברכה, אבל בסוף חודש ניסן כשיש חשש שלא יראה יותר אילנות של מאכל עם פרחים, אין להימנע מלברך ברכה זו בשבת.

י סומא לא יברך ברכת האילנות, שברכה זו תלויה ב"ראיה", והוא אינו רואה. ונכון שישמע מפי שליח צבור המברך ויצא ידי חובה לכל הדעות.

(ילקוט יוסף ברכות)

דיני חודש ניסן

א בכל חודש ניסן אין נופלים לקרות פסוקים אלו מתוך ספר על פניהם, ואין אומרים וידוי ותחנונים. מפני שכל החודש הוא ימי שמחה לישראל, בתקופות

העבר ההוה והעתיד, כי באחד בניסן הוקם המשכן, ושנים עשר נשיאי שבטי ישראל הקריבו את קרבנם לחנוכת המזבח במשך שנים עשר יום, נשיא אחד ליום, וכל אחד מהנשיאים היה עושה יום טוב ביום הקריבו לחנוכת המזבח, ולמחרת שהוא יום י"ג בניסן היה יום אסרו חג שלהם. ויום י"ד בניסן הוא ערב פסח. ולאחר מכן שבעת ימי הפסח, ימים טובים ומקראי קודש. ויום כ"ב בניסן הוא אסרו חג של הפסח. ובנין בית המקדש השלישי, שיבנה במהרה בימינו, יהיה ביום טוב של פסח, כי בניסן נגאלו ובניסן עתידים להגאל, וכמו שכתוב (מיכה ז, ט"ו): "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". וחנוכת בית המקדש שתהיה נמשכת שבעת ימים תתקיים לאחר הפסח, כי אין מערבים שמחה בשמחה. נמצא שכל ימי חודש ניסן מקודשים לימי שמחה וששון לישראל. לכן אין ראוי לומר וידוי ותחנונים ונפילת אפים בימים אלו.

ב מנהג טוב הוא לקרות בכל יום החל מר"ח ניסן פרשת הנשיא של אותו יום, ובי"ג ניסן קוראים מתחלת פרשת בהעלותך עד "כן עשה את המנורה". ויש נוהגים

ג אין לגזור תענית צבור בכל ימי חודש ניסן, על כל צרה שלא תבוא, אבל תענית יחיד מותר להתענות בניסן, חוץ מראש חודש ניסן, ושבעת ימי חג הפסח. וטוב להחמיר שלא להתענות גם ביום אסרו חג, שהוא למחרת הפסח. ועל פי זה פשט המנהג להתענות בימי ניסן תענית של יום הפקודה (אזכרה) של אביו או אמו, אף על פי שאין תענית זה חיוב רק מנהג טוב.

ד אין לומר מזמור "ענך ה' ביום צרה" בתפלת שחרית בכל ימי חודש ניסן, וכן אין לומר מזמור "תפלה לדוד הטה ה' אזנך ענני", הואיל ונאמר בו "ביום צרתי אקראך", ואין להזכיר יום צרה בימי ניסן שהם ימי גאולה ושמחה לישראל.

ה נוהגים שלא לומר "צדקתך" בתפלת מנחה בשבת בכל חודש ניסן, שכל שאם היה יום חול לא היה בו וידוי, אין אומרים במנחה צדקתך.

ו מצוה על כל אחד ליתן דמי קמחא דפסחא, הנגבים על ידי גבאי צדקה שבכל מקום ומקום, ולתרום כפי יכולתו עבור חלוקה לעניים, לצרכי החג.

(ילקוט יוסף פסח)

לדפואה שלומיה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שדה
מידה בת רחל

לדפואה שלומיה

נפתלי בן נעמה
ציונה בת נעמה

לברכה והצלחה

מרים (מידוי)
בת דות
זב"ב

לדפואה שלומיה

מדי מרים
בת רחל
ת.נ.צ.ב.ה

לדפואה שלומיה

נג'יה
בת סרה
ת.נ.צ.ב.ה

סגולת ה"נועם אלימלך"

הסגולה הידועה בשם ה"נועם אלימלך" לקרוא את שלושת הסיפורים ולזכות

בצרכי פסח מרובים

נמצאים אנו לפני חג הפסח שיבוא עלינו לטובה, בזמן הזה רבים ההוצאות של כל הקניות לפסח והכלים החדשים, ולא לכולם יש פרוטה מצויה בכיס. בזמן זה עלינו להשריש ולחזק את האמונה בה' יתברך. ישנם ג' סיפורים שסיפר אותם רבי אלימלך מליז'ענסק הממחישים את האמונה התמימה בה' יתברך, ואפילו מי שנראה שאבדו סיכוייו, אל יתיאש אלא יאמין שהכל מאיתו יתברך שמו. האדמו"ר משומדי אמונים ציונה על חסידיו לספר ג' סיפורים אלו ביום ההילולא של רבי אלימלך מליז'ענסק - ב"א באדר (יום שלישי האחרון), וזוהי סגולה אדירה שיהיו צרכי הפסח הקרוב בהרחבה. המגיד מקונוניץ אמר שיש לספר סיפורים אלו בשבת מברכין דחודש ניסן (שבת זו), וכן הוא עצמו נהג לספר בשבת זו.

מעשה ראשון:

היה איזה יהודי עשיר שעשה לפני הפסח יין שרף, ונסע עם החבית למכור את היין שרף, ועבר עם החבית את הגבול בין מדינה למדינה, ובשעבר את הגבול תפסו אותו שומרי הגבול ולקחו ממנו את החבית של היין שרף, כי היה אסור מחוק המדינה לסחור עם יין שרף מבלי רשיון מיוחד, ונסע היהודי תכף לרבי אלימלך (מליז'ענסק) ובכה מאוד שלקחו ממנו את החבית של היין שרף, אז אמר הרבי - רבי אלימלך שילך ויאמר לשומרי הגבול שיטעמו מהחבית יין שרף וידאו שזה מים ולא יין שרף, וכך עשה היהודי וצווה לשומרי הגבול לטעום מהחבית יין שרף וראו שהיא מלאה מים ולא יין שרף, ונתנו לו בחזרה החבית יין שרף, והיהודי חזר שוב לרבי אלימלך ובכה לפניו איך שהחבית י"ש הינם מקור ההכנסה עבורו לצורכי פסח ועכשיו החביות יין שרף מלאות מים, אז אמר לו רבי אלימלך שיטעום ויראה שהחבית מלאה יין שרף, וכך הוזה שהחבית חזר ליין שרף, והיה ליהודי צרכי פסח בהרחבה גדולה.

מעשה שני:

פעם היה מלך שנאבדה ממנו טבעתו וצווה לחפש הטבעת, ומי שקיבל עליו לחפש הטבעת נתן לו המלך הרבה מעות שיהיה לו אפשרות לחפש הטבעת, והיה שם איזה יהודי שהיה עני ואביון ולא היה לו במה להכין צרכי פסח, אזי אמרה לו אשתו הנה אתה רואה שהמלך נותן מעות למי שרוצה לחפש טבעתו, תלך גם אתה ותאמר למלך שאתה גם כן רוצה לחפש הטבעת והמלך ייתן לך מעות, ובוה המעות יהא לנו להכין צרכי חג הפסח, ונדאה בעיניו עצת אשתו, והלך למלך ואמר שרוצה ג"כ לחפש טבעתו והמלך נתן לו מעות, והיהודי הכין בזה המעות צרכי פסח בהרחבה גדולה, והיהודי היה גם כן מכניס אורחים והביא לביתו לליל הסדר הרבה אורחים. והיה למלך יועץ גוי שזנא ישראל שחרה לו שהיהודי דימה את המלך והלך בליל הסדר וקרה למלך בא תראה מה היהודי עשה עם הכסף שנתת לו, והמלך הגיע בקטע של דינו והיהודי היה אומר אילו הוציאנו וכו' וכל האורחים היו עונים "דיינו" וכך בכל בית, וליועץ הגוי קדאו "דייני" ואמר המלך היהודי עכשיו עושה חקירה מי גנב את הטבעת וכולם אומרים דייני (=דיינו בהכרה חסידית), וצווה המלך לאסור את היועץ ולהכותו עד שיוודה, וכך היה שהודה שגנב את הטבעת והיה ליהודי קמחא דפסחא בהרחבה גדולה.

מעשה שלישי:

היה יהודי שעבד אצל הפריץ, ופעם אמר לו הפריץ נכון שאם לא הייתי מפרנס אותך הייתה גזע ברעב, אמר לו היהודי יש אלוקים והוא זן ומפרנס לכול, ויש לו הרבה שליחים, ומיד חרה לפריץ ופיטר את היהודי, וזה היה לפני פסח והיהודי היה עני ולא היה לו צרכי פסח. ולפריץ היה קוף ופעם נכנס לאוצר המטבעות עם הקוף ובדק וצחצה בפיו את המטבעות, וכשהפריץ יצא עשה הקוף מה שהפריץ עשה וגם שם מטבעות בפיו ובלע אותם ונחנק, שבא הפריץ וראה את הקוף מות צווה למשרת שיזרוק את הקוף המת ליהודי שפיטר, ושזרק המשרת את הקוף לחלון היהודי נקדעה בטנו והיהודי המבוהל שמה רעש ובא וראה פגר של קוף ומטבעות זהב בתוך בטנו, וכך היה לו צרכי פסח בהרחבה. בליל הסדר הלך הפריץ לדאות את היהודי וראה שיש לו כל טוב ושאלו מהיכן? וספר לו היהודי שזרקו לו קוף עם מטבעות לתוך ביתו, אמר לו הפריץ עכשיו כבר אני מודה שהשם זן ומפרנס לכול, והיה ליהודי צרכי פסח בהרחבה גדולה.

יה"ד שנזכה להאמין בה' יתברך אמונה שלימה וחזקה כי הכל מאיתו יתברך שמו, ונזכה שישפיע עלינו שפע פרנסה טובה, ונזכה לאכול מן הזבחים זמן הפסחים אכ"ד.

